

Király volt az István, a király!

Valami egészen különleges történt 2014. augusztus 19-én Abonyban. Szent István király ünnepének előestéjén mutatta be az Abonyi Muzsikáló Gyermekekért Alapítvány Társulata a mára már kultdarabbá vált *István, a király* című rockoperát. A Szörényi Levente és Bródy János nevével fémjelzett, Boldizsár Miklós *Ezredforduló* drámája alapján írt magyar gyöngyszem 31 évvel ezelőtt debütált Budapesten, az azóta Királydombbá „szentelt” városligeti szánkózódombon.

A bemutatott darab több szempontból is kivételesnek számít a közelmúltban játszott abonyi színházi előadásokhoz képest. A 2003-ban megrendezésre került *János vitéz* óta ez volt az első „giga” szabadtéri darab az utóbbi időben, ha nem vesszük számításba a főtéri programok keretében színpadra állított kisebb volumenű produkciókat. A római katolikus templom előtt mutattuk be az előadást. Az oszlopok, szentek és angyalok tökéletes háttérrel biztosítottak a darabnak, a nemzeti színekben pompázó épület gyönyörű volt, a szabadtéri levegő pedig még fülbemászóbbá tette a dallamokat. Az előadás különleges atmoszférája hamar magával ragadta az embereket. Nem csak az abonyi közönségnek (illetve nekünk, a résztvevőknek) volt maradandó élmény, mert a környező településekről is érkeztek kíváncsi vendégek. A főtér olyannyira megtelt, hogy a jobbnak mondható állóhelyekért is „meg kellett küzdeniük” a nézőknek. Bátran kijelenthető, hogy az *István, a király* valószínűleg rekordot döntött, mert több nézője volt, mint bármelyik helyi előadásnak: több mint ezren egy emberként dúdolgatták klasszikus dalbetétjeit, a „*Szállj fel szabad madár*”-t és a „*Felkelt a napunk*”-at.

A darab Géza fejedelem halála utáni időbe kalauzolja a nézőket. István (Horváth Csaba) az országot a keresztény útra szeretné vezetni Asztrik főpap (Knerczér Ákos) segítségével, de a nagybátyja, a pogány hitű Koppány vezér (Szabó Csaba) az ősi szeniorátusi jog alapján szintén magának követeli a trónt. Kettejük hatalmi párharca adja a mű gerincét, illetve István belső vívódása, aki szereti a családját, mégis kénytelen „feláldozni” nagybátyját az ország jövője érdekében, hogy az beolvadhasson a „nyugati” szellemű Európába. Nem jók és rosszak csapnak össze a műben, hanem hithű, esendő, olykor gyarló emberek. Istvánt támogatja sajnó szívű hitvese, Gizella (Korbély Dóra), keménykezű édesanyja, Sarolt (Bakos Judit) és a dicsőségre vágyó Vecellin lovag (Fű Péter), miközben Koppány mellett sorakozik fel a karizmatikus Torda (Szeleczki Ádám) és Laborc (Jandácsik Pál), akik az ősi pogány istenek szolgái. A főurak (Barta Károly, Bartucz Kristóf, Kárteszi Máté) aljas tervei nem valósulnak meg, így a két hatalmasság harca a csatamezőn dől el. Az ország lelkét

megtestesítő entitás, a Táltos (Abonyi Kata) végül választ a két vezér közt, amely örökre megpecsételi a nemzet sorsát.

A darab végeztével nagyon sokan gratuláltak nekünk, illetve a közösségi oldalakon a nézők úgy jellemezték az előadást, mint a nagy királydombi előadás méltó utódját. Ez azért is óriási elismerés, mert amatőr társulatról van szó, ráadásul mindössze 2 hónap alatt készült el a produkció (az *Indul a bakterházra* majdnem fél évet kellett várni). Debreczeni-Bakos Melinda rendezésével és Bakosné Kocsi Judit szervezésével azonban a csoda „ripsz-ropsz” elkészült, hiszen mindketten nagyszabású darabokkal bizonyítottak már, ráadásul a lelkiismeretes szereplők szívüket-lelküket beleadták a produkcióba. Nagyon sokan a Bihari Színkör és Bihari Gyerekszínház tagjaiként már ismerték az arcunkat, de most egy új műfajt is meghódíthattunk. Az „újak” is sziporkáztak. Horváth Csaba a nagy visszatérőként, az egykori Kukoricza Jancsiból király lett, ellenfele, Koppány vezér (Szabó Csaba) jászberényi vendégként pedig megmutatta, hogy „mi is az a rock”, ahogyan a zseniális Szeleccki Ádám Tordája is, akinek az „áldozatától” nekünk is leesett az állunk. Nem is lett volna ebből „nagy király”, ha a próbák nem a legnagyobb fegyelemben és csibésztségben zajlanak. A csapat összekovácsolódott, és mindenki maximálisan odatette magát a siker érdekében. Fajka Zsanett valószínűleg élete egyik legszebb és legmaradandóbb szerepét örökölte meg Réka, Koppány lánya személyében, Korbély Dóra „fületgyönyörködtető” énekhangjától mindenki háta borsódzott, Picúr (Juhász Kitty), Enikő (Petrezselyem Zsófia) és Boglárka (Nagy Lilla) „koppánytcsábító” játéka alatt pedig valamennyi stábtagnak megszólalt a kisördög. Érdeemesnek tartom kiemelni Saroltot is, hiszen a fiáért mindenre képes „köszívű” királynőként Bakos Judit egy új arcát mutathatta meg az abonyi publikumnak.

Bármennyire is furcsának tűnik, az igazi dicsőség mégsem a főszereplőké, hanem a tánckaré. A tánckar szinte az egész darab alatt a színen volt fáradhatatlan pörgéssel, elevenséggel. A káprázatos fényjáték és a GENESIS tűzzsonglőrjeinek pazar showja mellett az ő folyamatos hömpölygésük adta meg a produkció hangulatát. A nézők úgy érezhették, hogy ők is ennek az eksztatikus tömegnek a részei, ami hol Koppány, hol István nevét kántálta. Angyal Réka, Bak Ágnes, Balázs Eszter, Csizmadia Szimonetta, Drávay Zorka, Falusi Karolina, Habony Niki, Kárteszi Tamás, Menkó Niki, Mihály Tímea, Nagy Lilla, Németh Eszter Stefánia, Polyák Laura Petra, S. Tóth Izabella, Soós Petra, Szabó Benedek, Sziráki Réka, Tóth Éva, Vámos Bettina, Vikartóczki Emese és Tóth Réka minden erejükkel törekedtek arra, hogy a nézők egy percre se gondolják azt, hogy ők nem hivatásos táncosok. Mellettük Millye Szabolcs, Csernus Virág, Hegedűs Fanni és Petrucz Piroska erősítette a

térítők „seregét”, akik egy mindent eldöntő csata alatt győzedelmeskedtek István oldalán Koppány emberei felett.

Köszönjük a támogatást Abony Város Önkormányzatának, a Bihari János Zeneiskolának, a Nagykőrösi Körszínháznak és Ifjúsági Stúdiónak és az Abonyi Lajos Művelődési Háznak, de legfőképp valamennyi nézőnek, aki megtisztelt minket a jelenlétével, és részese lett az élménynek. Bízunk abban, hogy még sok hasonló, nagy volumenű előadással ajándékozhatjuk meg a jövőben az abonyi lakosságot. Egy színházi előadásnál más nem is lehetne méltóbb, hogy tisztelegjünk múltunk, történelmünk nagyjai előtt. A darab tanulsága alapján István tisztasága példaértékű: a saját félelmeit, belső démonait és esendőségét leküzdve válik igazi vezetővé, aki a saját érdekeit háttérbe szorítja és az ország boldogulását helyezi előtérbe. „Király vagyok Uram, a Te akaratodból. Minden magyarok királya, és én azt akarom, hogy ennek a népnek országa legyen. Veled Uram, de Nélküled.”

Jandácsik Pál